

KRV ČUDOVIŠTA

R. L. STAJN

Prevela
Dijana Đelošević
■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

MONSTER BLOOD

Copyright © 1992 by Scholastic Inc.

All rights reserved. The Goosebumps book series created by
Parchute Press, Inc.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

GOOSEBUMPS and GROZOMORA logos are registered
trademarks and/or trademarks of Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

KRV ČUDOVIŠTA

„Ne želim da ostanem ovde. Molim te ne ostavljaj me ovde.“

Evan Ros je povlačio majku za ruku pokušavajući da je odvuče od trema male kuće prekrivene sivom šindrom. Gospođa Ros se okrenula ka njemu i nestrpljivo namrštila.

„Evane, imaš dvanaest godina, ne ponašaj se kao beba“, rekla je oslobađajući ruku iz njegovog stiska.

„*Mrzim* kad mi to govoriš!“, ljutito je povikao Evan prekrstivši ruke na grudima.

Ublaživši izraz lica, ona je ispružila ruku i nežno mu je provukla kroz jarkocrvenu kovrdžavu kosu. „I mrzim kad mi *to* radiš!“, povikao je udaljavajući se od nje i skoro se saplete o polomljeni kamen staze. „Ne diraj mi kosu. Mrzim to!“

„Dobro, mrziš me“, odgovorila je majka i slegnula ramenima. Popela se uz dva stepenika i pokucala na vrata. „Ipak ćeš ostati ovde dok se ne vratim po tebe.“

„Zašto ne mogu da pođem s tobom?“, bio je uporan Evan i dalje držeći ukrštene ruke. „Daj mi makar jedan dobar razlog.“

„Odvezala ti se pertla“, odgovorila mu je majka.

„Pa?“, uzvratilo je nerasploženo Evan. „Sviđa mi se kad su mi odvezane patike.“

„Saplešćeš se“, upozorila ga je.

„Mama“, rekao je Evan, kolutajući očima u očajanju. „Da li si ikada videla da se neko sapleo zato što su mu pertle na patikama odvezane?“

„Pa, nisam“, priznala je ona dok joj se na lepom licu pomaljao osmeh.

„Samo hoćeš da promeniš temu“, rekao je Evan ne uzvraćajući osmeh. „Ostavićeš me ovde nekoliko nedelja u društvu užasne starice i...“

„Evane – *dosta više!*“, breknula se gospođa Ros zabacivši unazad ravnu plavu kosu. „Ketrin nije užasna starica već tetka tvoga oca, babina sestra i ona je...“

„Potpuni neznanac“, povika Evan. Znao je da gubi vlast nad sobom, ali mu je bilo svejedno. Kako majka može da mu to uradi? Kako može da ga ostavi s nekom staricom koju nije video od svoje druge godine? Šta treba da radi tako sâm dok se majka ne vrati po njega?

„Evane, pričali smo o tome hiljadu puta“, nestrpljivo mu je uzvratila majka, ponovo lupajući na tetkina ulazna vrata. „Nešto je iskrsllo, i od tebe očekujem da pokažeš više razumevanja.“

Isturivši svoju smeđu glavu kroz prozor na zadnjem sedištu iznajmljenog automobila, Triger, Evanov koker španijel, nadglasao ju je lajanjem i zavijanjem.

„Sad mi i *on* pravi probleme!“, povikala je gospođa Ros.

„Mogu li da ga pustim?“, nestrpljivo je upitao Evan.

„Možda je bolje tako“, odgovorila mu je ona. „Triger je star, ne bismo voleli da dobije srčani udar. Nadam se samo da neće prestraviti Ketrin.“

„Trigere, dolazim“, povikao je Evan.

Otrčao je niz šljunkoviti prilaz za automobile i otvorio vrata. Uzbuđeno zakevtavši, Triger je iskočio iz automobila

i neobuzdano potrčao ukруг po malom četvrtastom travnjaku tetke Ketrin.

„Ne *izgleda* kao da mu je dvanaest godina“, rekao je Evan gledajući psa kako trči, nasmejavši se prvi put tog dana.

„Vidiš, Triger će ti praviti društvo“, rekla je gospođa Ros, ponovo se okrenuvši ka vratima. „U Atlanti ću ostati najviše nekoliko nedelja. Sigurna sam da ćemo tata i ja za to vreme naći neku kuću i vratiti se i pre nego što primetiš da smo otišli.“

„Da, svakako“, prezrivo je uzvratio Evan.

Sunce je uronilo u veliki oblak i bacilo senku na maleni travnjak ispred kuće.

Triger se brzo zamorio i dahćući prišao dok mu je jezik visio gotovo do zemlje. Evan je čučnuo i pomazio psa po leđima.

Pogledao je sivu kuću upravo kad je majka ponovo zakućala na vrata. Kuća je izgledala mračno i negostoljubivo. Na prozorima na spratu bile su navučene zavese, a jedan razlabavljen kapak stajao je čudno naheren.

„Mama – zašto kucaš?“, upitao zavlacheći ruke u džepove farmerki. „Rekla si da je tetka Ketrin potpuno gluva.“

„O!“ Majka se zacrvene. „Evane, toliko si me uznemirio svojim kukanjem da sam skroz zaboravila. *Naravno* da ne može da nas čuje.“

Kako da provedem dve nedelje s čudnom staricom koja ne može ni da me čuje?, pitao se Evan neraspoloženo.

Prisetio se kako je prisluškiavao razgovor svojih roditelja kada su se dve nedelje ranije dogovarali o svemu ovome. Sedeli su jedno preko puta drugog za kuhinjskim stolom. Mislili su da je Evan napolju u zadnjem dvorištu, ali je on stajao u hodniku, leđima naslonjen na zid, i slušao.

Shvatio je da njegov otac nije oduševljen idejom da Evana ostave kod tetke Ketrin. „Ona je veoma tvrdoglava starica“,

reкао je gospodin Ros. „Pogledaj je. Gluva već dvadeset godina, a odbija da nauči jezik gluvonemih ili da čita sa usana! Kako ona može da se stara o Evanu?“

„Starala se o *tebi* kada si bio mali“, uzvratila je gospođa Ros.

„To je bilo pre trideset godina“, pobunio se gospodin Ros.

„Pa nemamo izbora“, Evan je čuo kako majka odgovara. „Nemamo kod koga drugog da ga ostavimo, svi su otišli na odmor. Znaš, avgust je najgori mogući mesec da dobiješ premeštenje u Atlantu.“

„E pa mnooogo se izvinjavam“, rekao je podrugljivo gospodin Ros. „Dobro, dobro, završili smo s raspravom. Draga, sasvim si u pravu. Nemamo drugog izbora. Ostaje nam Ketrin. Odvešćeš Evana tamo, a onda doleteti u Atlantu.“

„Biće to dobro iskustvo za njega“, Evan je čuo majčine reči. „Treba da nauči kako da se nosi sa teškom situacijom. Znaš, selidba u Atlantu, rastanak od prijatelja... Ni to mu neće biti lako.“

„Dobro, slažem se“, odgovorio je gospodin Ros nestrpljivo. „Dogovoreno. Evan će biti dobro. Ketrin je pomalo čudna, ali sasvim bezopasna.“

Evan je čuo kako stolice grebu po linoleumu, što je značilo da roditelji ustaju i da je rasprava završena.

Njegova sudbina je zapečaćena. Tiho je izašao na ulazna vrata, zaobišao kuću i stigao do zadnjeg dvorišta kako bi razmislio o svemu što je čuo.

Naslonio se na stablo velikog javora koji ga je zaklanjao od kuće. To je bilo njegovo najdraže mesto za razmišljanje.

Pitao se zašto ga roditelji nikada nisu uključivali u rasprave. Ako razmišljaju o tome da ga ostave kod neke stare tetke koju nikad pre nije video, zar nema prava da makar kaže šta misli o tome? Sve značajne porodične novosti saznao je prislušujući iz hodnika. To jednostavno nije u redu.

Evan je pokupio grančicu sa zemlje i kucnuo njome o široko deblo drveta.

Tetka Ketrin je čudna, tako je rekao njegov tata. Toliko čudna da otac nije hteo da ostavi Evana kod nje.

Ali nisu imali nikakav izbor.

Evan je pomislio kako će se možda predomisli i povesti ga u Atlantu sa sobom. Možda će shvatiti da mu ne mogu *to* uraditi.

Ali sada, dve nedelje kasnije, nervozno je stajao ispred sive kuće tetke Ketrin i zurio u smeđi kofer pun njegovih stvari, koji se nalazio kraj majke na stepeništu.

Hrabrio se kako ne treba ničeg da se plaši.

Trajaće samo dve nedelje, možda i kraće.

I pre nego što je stigao da razmisli, izleteše mu reči: „Mama... a šta ako je tetka Ketrin zla?“

„Molim?“ To pitanje je iznenadilo njegovu majku. „Zla? Zašto bi bila zla, Evane?“

Kako je to izgovorila, leđima okrenuta kući, ulazna vrata su se naglo otvorila i tetka Ketrin, krupna žena neobične crne kose, ispunila je čitav dovratak.

Kad je pogledao majci preko ramena, Evan u tetkinoj ruci ugleda nož s čije je oštrice kapala krv.

Triger je podigao glavu i zalajao, poskakujući unazad na zadnjim nogama uz svaki trzaj.

Evanova majka se iznenađeno okrenula i gotovo spotakla na malenom tremu.

Evan je zinuo od užasa ugledavši nož.

Na licu tetke Ketrin pojavio se osmeh i ona slobodnom rukom odgurnu spoljna vrata.

Evan ju je sasvim drugačije zamišljao; kao sićušnu, krhku, sedu staricu, a Ketrin je u stvari velika žena, veoma stamena, širokih ramena i visoka.

Nosila je kućnu haljinu boje breskve, a ravnu crnu kosu je zategla iza glave u dugački rep koji joj je padao niz leđa. Nije se našminkala, a njeno blede lice je izgledalo neupadljivo kraj neverovatne crne kose i okruglih olovno-plavih krupnih očiju.

„Sekla sam govedinu“, rekla je neobično dubokim glasom i mahala krvavim kuhinjskim nožem. Piljila je u Evana. „Voliš govedinu?“

„Ovaj... da“, uspeo je da izgovori još uvek uzbuđen od šoka izazvanog njenim pojavljivanjem s podignutim nožem.

Ketrin je držala spoljna vrata, ali ni Evan ni njegova majka nisu ušli. „Velik je“, rekla je Ketrin gospođi Ros. „Veliki dečak, ne liči na svog oca. Njega sam zvala pile jer je bio mali kao pile.“ Nasmejala se kao da je ispričala nešto smešno.

Gospođa Ros ga je pogledala s nelagodnom dok je podizala kofer. „Da... velik je“, rekla je.

Zapravo, Evan je jedan od najnižih dečaka u svom razredu i ma koliko da je jeo, ostao je „tanak kao špageta“, kako voli da kaže njegov otac.

„Ne moraš da mi odgovoriš“, rekla je Ketrin i izmakla se kako bi gospođa Ros mogla s koferom da uđe u kuću. „Ne čujem te.“ Glas joj je bio dubok kao u muškarca i govorila je jasno, za razliku od nejasnog izgovora kakav imaju neki gluvi ljudi.

Evan je pošao za majkom u hodnik dok je Triger kevtao za njim. „Možeš li da učutkaš tog psa?“, brećnula se majka.

„Kakve veze ima, ne čuje nas“, odgovorio je Evan pokazujući na tetku koja se zaputila u kuhinju da ostavi nož.

Ketrin se vratila nekoliko trenutaka kasnije pomno zagledavši Evana, skupljenih usana kao da ga proučava. „Pa, voliš li govedinu?“, ponovila je.

Klimnuo je glavom.

„Dobro“, rekla je još uvek ozbiljnog izraza lica. „Tvom ocu sam uvek spremala govedinu, a on je stalno tražio pitu.“

„Kuju pitu?“, pitao je Evan a potom pocrveneo kada se setio da Ketrin ne može da ga čuje.

„Je l' on dobar dečak? Ne pravi probleme?“, raspitivala se Ketrin kod Evanove majke.

Gospođa Ros klimnu glavom gledajući Evana. „Gde da odložim njegov kofer?“, upitala je.

„Mogu da kažem da je dobar dečak i samim pogledom na njega“, rekla je Ketrin. Ispružila je ruku i zgrabila Evanovo

lice, držeći ga velikom šakom za bradu i pomno mu proučavajući lice. „Lep dečko“, reče stisnuvši mu bradu. „Voli devojčice?“

Još uvek ga držeći za bradu, približila je lice njegovom. „Imaš li devojku?“, pitala ga je držeći svoje blede lice tik iznad njegovog, toliko blizu da je mogao da oseti njen opori zadah.

Evan ustuknu jedan korak, s posramljenim kezom na licu. „Ne, ne stvarno.“

„Imaš?“, povikala je Ketrin, zaurlavši na njegovo uvo. „Imaš? *Znala sam!*“ Grohotom se nasmejala i pogledala Evanovu majku.

„Kofer?“, pitala je gospođa Ros i podigla torbu.

„Voli devojčice, a?“, ponovila je Ketrin, još uvek se kikoćući. „Znala sam. Baš kao i njegov otac – uvek su mu se sviđale devojčice.“

Evan se u očajanju okrenuo ka majci. „Mama, ne mogu da ostanem ovde“, rekao je šapatom iako je znao da Ketrin ne može da ga čuje. „Molim te – nemoj da me teraš.“

„Čuti“, uzvratila mu je majka šapatom. „Ostaviće te na miru, obećavam. Samo pokušava da bude druželjubiva.“

„Voli devojčice“, ponovila je Ketrin, ponovo se nagnula ka Evanu i lukavo ga pogledala svojim hladnim plavim očima.

„Mama... smrdi joj iz usta kao Trigeru“, u očajanju povika Evan.

„Evane!“, ljutito je uzviknula gospođa Ros. „Prestani! Očekujem da budeš od pomoći.“

„Ispeći ću ti pitu“, reče Ketrin povlačeći se za rep ogromnom rukom. „Da li bi voleo da razvučeš testo? Sigurna sam da bi. Evane, šta ti je otac rekao o meni?“ Namignula je gospođi Ros. „Da li ti je rekao da sam strašna matora veštica?“

„Nije“, pobunio se Evan gledajuću u majku.

„E, pa jesam!“, potvrdila je Ketrin i još jednom se nasmejala dubokim grlenim smehom.

Triger je iskoristio taj trenutak i divlje zalajao zalećući se na Evanovu tetku koja ga je besno pogledala skupljenih očiju i sve neprijateljskijeg izraza lica. „Pripazi se ili ćemo od *tebe* praviti pitu, kuc!“

Triger je još jače zalajao, hrabro kidišući na visoku nadvijenu ženu, a zatim se brzo povukao dok mu je patrljak od repa snažno podrhtavao od uzbuđenja.

„Napravićemo pitu od njega, je l' tako, Evane?“, ponovila je Ketrin, stavila svoju veliku ruku na Evanovo rame i stegla ga dok se Evan nije skupio od bola.

„Mama...“, molećivo je rekao dok ga tetka napokon nije pustila i osmehujući se otišla u kuhinju. „Mama – molim te.“

„Ona se tako šali, Evane“, rekla je neubedljivo gospođa Ros. „U stvari je dobra, stvarno jeste. Ispeći će ti pitu.“

„Ali ja neću pitu!“, zapomagao je Evan. „Mama, ne sviđa mi se ovde! Povredila me je. Tako mi je jako stegla rame...“

„Evane, sigurna sam da to nije uradila namerno, samo pokušava da se našali s tobom. Želi da ti se dopadne. Pruži joj priliku – važi?“

Evan je hteo da se pobuni, ali je odustao posle kraćeg razmišljanja.

„Računam na tebe“, nastavila je majka gledajući put kuhinje. Oboje su videli Ketrin za radnom pločom, okrenutu leđima, dok je nešto seckala velikim nožem.

„Ali ona je... čudna!“, pobunio se Evan.

„Slušaj, Evane. Razumem kako se osećaš“, rekla je majka. „Ali ne moraš da budeš s njom sve vreme. U susedstvu ima mnogo dece. Prošetaj Trigera. Sigurna sam da ćeš se sprijateljiti sa svojim vršnjacima. Ona je stara, Evane, i sigurno neće želiti da budeš sve vreme u kući.“

„Pretpostavljam“, promumljao je Evan.

Majka se iznenada pognula i zagrlila ga, naslonivši svoj obraz uz njegov. Znao je da je zagrljaj trebalo da ga oraspoloži, ali se osećao još gore.

„Računam na tebe“, ponovila mu je majka na uvo.

Evan je odlučio da pokaže više hrabrosti. „Pomoći ću ti da odneseš kofer do moje sobe“, rekao je.

Poneli su ga gore uz uzano stepenište. Njegova soba je u stvari bila radna soba. Zidovi su bili obloženi policama prepunim starih knjiga u tvrdom povezu. Veliki radni sto od mahagonija nalazio se nasred sobe, a rasporemljen uzan krevet ispod jednokrlnog prozora zastrtog zavesom.

Prozor je gledao na zadnje dvorište; bio je to dugački zeleni pravougaonik s garažom od sive šindre s leve, i visokom ogradom od belih letvica s desne strane. Mali zagrađeni prostor zauzimao je kraj zadnjeg dvorišta i ličio na stazu za uvežbavanje pasa.

Soba je mirisala na ustajalo, a oštar miris naftalina mu zapara nos.

Triger je kinuo i prevrnuo se na leđa dok je nogama zamašivao po vazduhu.

Evan je pomislio kako se ni Trigeru ne sviđa ovo mesto, ali je tu misao zadržao za sebe i hrabro se osmehivao majci koja je brzo raspakovala njegov kofer, nervozno pogledajući na ručni sat.

„Kasnim. Ne bih da propustim avion“, rekla je. Još jednom ga je zagrlila, ovoga puta duže. Zatim je izvadila novčanicu od deset dolara iz svog rokovnika i ugurala je u džep njegove majice. „Počasti se nećim. Budi dobar. Vратиću se što pre budem mogla.“

„Dobro, čao“, rekao je suvog grla dok su mu grudi podrhtavale. Miris njenog parfema nakratko je potisnuo miris naftalina.

Toliko se loše osećao da nije želeo da ga majka ostavi.

S prekorom je rekao sebi da se samo plaši.

„Zvaću te iz Atlante“, povikala je silazeći stepenicama da se oprosti od tetke Ketrin.

Nestao je i miris njenog parfema.

Vratio se miris naftalina.

Triger je tiho i tužno zavijao kao da je shvatio šta se dešava, kao da je znao da su ostavljeni u ovoj čudnoj kući sa ovom čudnom staricom.

Evan je podigao Trigera i prislonio nos uz njegovu hladnu crnu njušku. Spustivši ga na ofucani tepih, zaputio se ka prozoru.

Dugo je tako stajao i rukom pridržavao razgrnutu zavesu, gledajući u malo zeleno dvorište i pokušavajući da umiri treperenje u grudima. Posle nekog vremena, čuo je kako auto njegove majke ide unazad niz stazu posutu šljunkom, a onda se udaljava.

Kada je zvuk utihnuo, uzdahnuo je i sručio se na krevet. „Ostali smo samo ti i ja, Trigere“, rekao je natmureno.

Triger je užurbano njuškao iza vrata.

Evan se zagledao u zidove prepune polica sa starim knjigama.

Smestio je glavu u šake i zapitao se šta tu da radi po čitav dan. Nema *nintenda*, nema računara, a nije primetio ni televizor u tetkinoj maloj dnevnoj sobi. Šta da radi?

Ponovo je uzdahnuo, ustao i prošetao se kraj polica pregledajući naslove knjiga. Video je da ima mnogo naučnih knjiga i udžbenika, kao i knjiga o biologiji i astronomiji, starom Egiptu, radova o hemiji i medicini. Nekoliko polica je bilo puno prašnjavih, požutelih knjiga. Možda je tetkin muž, Evanov teča, bio nekakav naučnik.

Nezadovoljno je primetio kako nema šta da čita.

Širom je otvorio vrata ormana.